

O, Pepe!

tragikomedie

van

Bas van der Zon

uitgegeven

door

De Satiricus

O, Pepe!

Bas van der Zon

Uitgeverij De Satiricus

© 2011 De Satiricus

- Mijnheer, zegt de jongeman. Ik heb een brief gepost en ik heb daar spijt van.

- Rot, knul.

- Ik zou graag die brief terug willen.

- Sorry, maar alle brieven dienen gepost te worden, geen enkele uitzondering daargelaten. We moeten internationaal de concurrentie aan. Gatunu astublief uit de weg.

- Mijnheer, ik...

De ene zak zegt klik en de andere draait het sleuteltje om van de bus. Eruit suizen brieven naar advocatenkantoren, liefdesbrieven, spontane ansichten, verplichte ansichten, rekeningen, bezwaarschriften, sollicitatiebrieven, retourafzenders, facturen, verjaardagskaarten, een verlate (of juist vervroegde) kerstkaart, én de brief van de jongeman.

Henri Beaucasse schudt de boel door elkaar. Niet dat zulke gewoontes nuttig zijn maar ze voelen prettig aan. De jongeman staart stom. Mooi, denkt de brievenhaler, sluit brievenbus, brengt dromedariszak naar de wagen, keilt deze erin (whaappff), smijft schuifdeur dicht (keddeng). Beaucasse begeeft zich zo professioneel richting stuur dat het bijna kunst is.

Een ruk aan zijn schouder. Beaucasse draait zich om, klaar om uit te halen, rechtervuist op linkerwang, hij ziet hem al vliegen. Maar het gezicht van de jongeman is te vertederend. Henri Beaucasse geeft slechts een duw. De jongeman valt ruggelings op straat.

- Maggikkastublief mijn brief terug?

Henri Beaucasse wil in hoge vaart wegscheuren – je weet immers niet of de man een cursus messenwerpen heeft gehad – als hij een agent te fiets aan ziet komen.

- Wie bent u? Wie – bent – u?

- Pepe, antwoordt Pepe naar waarheid.

- Wat was er zo belangrijk aan die brief, u gaat die persoonlijk onderscheppen en riskeert, nee, zoekt mijn contact, met bepaalde redenen, waarom?

De vraag is Pepe niet helemaal duidelijk en terecht zegt hij dat.

- Mijnheer... Pepe (commissaris Baulstelmer spreekt het vreselijke incognito met weerzin uit – de allicht vervalste gegevens kloppen ook nog), wie is u?

- Pepe, antwoordt Pepe die niet de clou van het gesprek kan vatten.

- Wie is de persoon achter... u?

En ja hoor, Pepe draait zich om, daarmee alle woede opwekkend die commissaris Baulstelmer in zich heeft, die smijft de zakdoekdoos door de ruimte, waarna honderden tissues door de lucht zweven. Pepe pakt er een en snuit opnieuw zijn neus. Hij weet niet waar hij het vodje moet laten en frummelt het in zijn zak.

- Mijnheer, zegt commissaris Baulstelmer na een paar imposant bedoelde rondjes door de loze ruimte, klatuugaan, ja klatuugaan.

De woorden hebben weinig effect op Pepe.

- U gaat vrijuit, zegt commissaris Baulstelmer voor de duidelijk, u mag weg.

Nog steeds geen reactie.

- Ook zullen collega's mij voor gek verklaren. Baulstelmer, zeggen ze straks tegen me, je had hem drie nachten moeten aansmeren. Nee nee nee, ik geef u de kans niet om af te glijden, nee. Ik geef u – nee ik bied u dat zelfs aan – de mogelijkheid om op het juiste pad te blijven. U kunt dat doen. U kunt mij een dienst bewijzen, en al uw naargeestige bezigheden, welke dat ook allemaal zijn, staken. Ik doe iets voor u, u doet iets voor mij, we doen iets voor elkaar. Zegt u mij eens na: we doen iets voor elkaar.

- We doen iets voor elkaar, zegt Pepe.

- Heel goed. Nu gaat u naar huis, mijnheer, en u vergeet die rare brief en die rare plannen en dat rare gedrag, u vergeet dat allemaal, en dan begint u met een gezond en nieuw en braaf leven.

- Oké.

Pepe schrikt zich kapot van de hand die de agent op zijn schouder plaatst.

- Doe het voor mij, zegt commissaris Baulstelmer.

.....

Haar gezicht verandert van blijmoedigheid in ernst in amper meer dan een honderdste van een seconde. Zo snel, Pepe ziet het niet eens gebeuren. Hij verwondert zich erover.

- Je lijkt wel zenuwachtig.

Verdomde vrouwen, denkt Pepe, zien altijd door je heen.

Hij besluit dan maar alles te vertellen zodat ze zijn vergissing wel zal begrijpen. Hij schraapt zijn keel, en nog een keer, en nog een keer, er zit een koekje vast.

- Uche... uch...

- Gaat het?

Pepe begint straf te hoesten als antwoord. Zij springt op en slaat op zijn rug.

- Ik heb ehabejo gehad, Pepe, spuug het eruit!

- Uch... uche... uch...

Daar schiet het brokje uit zijn keelgat op de vloer.

- Geeft niet.

Ze wikkelt een hoeveelheid keukenpapier af waarmee ze de gapende bloedwonden van een heel peloton soldaten had kunnen verbinden. Het opruimende vindt plaats en ze gaat weer zitten. Ze sipt en ziet dat Pepe's glas nog helemaal vol is.

- Neem toch wat thee!

Hij duikt naar zijn schuldige theekopje, dat niet op die aanval heeft gerekend en omvalt. Opnieuw blijkt de halve rol keukenpapier adequaat.

- Het is niets.

Met een plof gaat ze zitten en ze blikt, verstrooid, naar een schilderijtje met rode en gele strepen en gouden sterretjes dat aan de muur hangt. Pepe boort wat moed aan. Hij wil beginnen met zijn relaas over wat verliefdheid kan doen met een mens, welke vergissingen het je kan laten maken, als ineens de telefoon gaat (hoewel er natuurlijk geen telefoon is die niet ineens gaat, dat kan gewoon niet, tenzij het puur afgesproken werk is).

.....

Pepe liep op het meisje af en vroeg:

- Mag ik je iets vragen?

Het meisje, de kwaadste niet, integendeel, een van de aardigste in het mensendom, ja een rustig, gevoelig, maar soms ook geestknellend hartstochtelijk mens, dat meisje bekeek de jongeman voor haar en oordeelde: die vertrouw ik, dit meisje, vierentwintig jaar, studente Grieks, parttime drogistmedewerkster, fulltime vrouw, ging altijd volledig af op haar instinct, dat had haar nog nooit in de steek gelaten, behalve dan die ene keer in Griekenland.

- Als je meer vragen hebt dan die ene.

Pepe zei terwijl hij wees:

- Die man daar beweert dat hij weet wanneer jij ontmaagd bent.

- Hij was het in elk geval niet. Wat zegt ie dan?

- Op je twaalfde.

Sabine proestte, zo lang, dat zowel Pepe als de man twijfelden in welke richting ze nu het antwoord moesten zoeken.

- Acht jaar later pas. En hij dan?

- Op zijn zestiende.
- En jij dan?
- Maagd of geen maagd, dat maakt niets uit.
- Dus je bent het nog.
- Hoe weet je dat?
- Alle maagden zeggen dat.

Pepe zocht naarstig een weg om het onderwerp bij hem vandaan te krijgen en vroeg:

- Hoe kijk jij erop terug?
- Als een begin.
- Alleen dat?
- Niets meer en niets minder, zei ze droog. Jij lijkt me aardig.
- Ben ik ook wel.
- En eerlijk.
- Ook. En hoe ben jij?
- Ik ben een vrouw.
- Begrijp ik niet.
- In mij rust een furie die er op gezette tijden uit moet.
- Niet nu toch?
- Weet nooit van tevoren.
- Hebben alle vrouwen dat?
- Geen idee.

Pepe leek het verstandig een rustig stemmend voorstel te doen.

- Zal ik bij je komen zitten?
- Prima, zei ze.

Pepe verhuisde zijn kop thee onder een regen van spottend commentaar van de maagdenkenner en ging met haar aan een tafel zitten. Ze stelde zichzelf voor als Sabine. In plaats van haar naam te onthouden, ging Pepe op in haar uiterlijk. Hij vond haar aantrekkelijk. Ze had een bijdehand, eigengereid gezicht, vond hij, en dat beviel hem.

- En, vroeg ze, zie je het zitten?
- Wat?

- De ontmaagding.
- Ik denk dat het weinig zin heeft om over na te denken. Het is alleen gruwelijk om maagd te zijn in een wereld van niet-maagden. Hoe niet meer maagd ben jij?

- Rare vraag.
- Weet ik niet.
- Bedoel je aantal mannen of totaal aantal keren naar bed met mannen?

- Kies maar uit, antwoordde Pepe tactisch.
- Dan maar de tweede.
- En?
- Laat me even rekenen... een keer of honderd, tweehonderd of zo.
- Zo hé. Voor mij zou één al heel wat zijn.
- Voor jou is het tenminste nog wat.
- Zo kun je het ook zien, zei Pepe opgewekt. Heb je veel relaties gehad?

- Vier.
- Is het nou zo bijzonder?
- Wat? Seks?

Hij knikte.

- Tis leuk als je de tijd ervoor neemt.

Zij vroeg:

- Wat doe je voor werk?
- Niets.
- Werkloos?
- Noemen ze zo.
- Vind je ervan?
- Verschrikkelijk.

Hij zuchtte.

- Je zit niet lekker in je vel, zei Sabine.
- Ik zit niet lekker in mijn vel.

Hij liet een pauze vallen en voegde toe:

- Ik heb een gebrek aan vertrouwen in mezelf.

- O God.
- Daar ben ik dan wel goed in, zei hij in een geforceerde poging om er een grappige draai aan te geven.

Ze lachte er wel om.

- Wat zou je leuk vinden om een hele dag te doen? vroeg ze.

- Praten met jou.

- Ah! Je vleit!

- Sorry.

- Jammer!

- Nu vlei jij!

Ze kneep hem om een of andere reden in zijn wang. Pepe kon de behoefte niet bedwingen om een krankzinnige vraag door het gesprek heen te gooien.

- Wat maakt jij tot jou?

Haar geamuseerde blik verdween nu er serieuze zaken besproken schenen te worden.

- Sorry, zei hij onmiddellijk.

- O je hoeft je niet te zeggen. Ik, ik... ik leef soms op een andere golflengte zoals mijn ik zou moeten leven. Kun je het volgen?

- Nee.

- Maakt niet uit.

- Ik wil het wel volgen.

- Ik vraag me soms af of wat ik leuk vind niet alleen schijnleuk vind.

- Wat is schijnleuk?

- Misschien ben in die diepte iemand die ik nu nog niet ken, een eh, antropoloog, musicus, zeilbootverkoper, iemand die nu wordt vastgehouden door mijn angsten.

- Wat vind je echt leuk, nu, op dit moment?

- Aforismen, zei ze prompt.

- Dat ging toch makkelijk.

- Soms denk ik dat ik aforismen niet leuk vind.

- Je vindt ze toch leuk? Dat zei je net.

- Misschien wel, zei ze zachtjes.

- Morgen weer een dag.

Deze opmerking was zo vrijblijvend dat ze niets terugzei.

- Wat zijn dat eigenlijk? vroeg hij.

- Wat?

- Aforismen.

- Spreuken.

Hij vroeg om een voorbeeld. Ze zei: 'Men is nooit zo gelukkig of ongelukkig als men zich wel verbeeldt'. Hij zei mooi. Zij zei dat van La Rochefoucauld. Hij zei evengoed mooi. Die zin bleek een goed drinkmoment in te luiden.